

στην πόρτα, σήκω σὺ νὰ τοῦ ἀνοίξεις.

Καὶ συγχρόνως ἔλαβα στάνιν ἀμύνης, κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ στὸ λαδομάνο.

Ἄνοιξε λοιπόν, δὲν εἶνε κλειδωμένα, φώναξε τώρα ἡ κυρία.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μῆτρε ὁ σύζυγος.

— Μὰ κομιώσουνα, μικροῦλα μου; ρώτησε τὴ γυναῖκα του.

— Ὅχι, μιλῶσα μὲ τὸν κύριο, τοῦ εἶπε, κ' ἔδειξε ἐμένα.

Ἐγὼ πεφωμένα νὰ ἰδῶ ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐπιθέσις.

Ὁ κακομοῖρος σύζυγος ἦταν ἕνας Πατριῶς, κοντὸς, στρουγγυλω-

τὸς, μὲ φουσκωμένα μάτια, μὲ φουσκωμένα μάγουλα, μὲ φουσκωμένη

τὴν κοιλίτσα καὶ μὴ γλυκεὰ ἀγαθότητα ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό

του.

— Ὁ κύριος Τάδε, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του οὐσιαινόντας μὲ.

Μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του, μὲ προθυμία κ' ἐμπιστοσύνη.

Χαίρω πολὺ πού σὰς γνωρίζω, κύριε, μοῦ εἶπε. Καθίστε.

Κάθησα σάν κατηγορούμενος.

— Ἡ κυρία μου μοῦ εἶχε πεῖ γιὰ σὰς...

— Ἡ καλωσύνη της!...

Ἀρχισε νὰ μοῦ μιλάει γιὰ διάφορα πράγματα καὶ στὸ τέλος μὲ

παράτατο γιὰ τὴ ζωὴ του, μὲ πίκρα γιὰ τὴ γυναῖκα του. Τόσες θυ-

σιές κάνει γι' αὐτὴ καὶ τὸ χαμόγελό της δὲν τὸ βλέπει!...

Τὸν βασανίσει σὰν τύχη της, ὅπως ἡ γάτα τὸ ποντίκι.

— Ἡ γυναῖκα εἶνε πάντοτε μὴ γάτα. Φτάνει ὁ ἄνδρας νὰ προσέχη νὰ μὴ γίνεται ποντίκι της!

τοῦ εἶπα.

— Σὰς ἀρέσουν ἡ γυναῖκες,

μὲ ρώτησε.

— Ὅταν εἶνε ὁμορφες.

— Ὡς γυναῖκες, πὼς τις βρίσκετε;

— Κατώτερες τῆς γάτας.

— Κι' θὰ κάνατε ἐσεῖς, ἂν εἶχατε μὴ τέτοια γυναῖκα;

— Θὰ τὴν ἤμερνα.

— Κι' ἂν δὲν ἤμερνα;

— Θὰ τὴν ἐπαγα!...

Ἐγύρισε πρὸς τὴν σύζυγό του, ἡ ὁποία ξεσεκαζόταν ἀόμοια περι-

σιώστερο, ἐπὶ τοῦτο ἴσως, γιὰ νὰ τὸν προκαλῆ, καὶ τῆς εἶπε:

— Τ' ἀκούς; Τ' ἀκούς τί λέει ὁ κύριος...

Κι' ἔπειτα, στρεφόμενος σ' ἐμένα:

— Πέες της τα, κύριε, σὲ παρακαλῶ. Πέες της τα, γιὰ νὰ βάλῃ γνώσιν! μὲ παρακάλεσε.

— Πὼς.... πὼς, τί εἶπες;

Πὼς, θὰ μ' ἐντιγες; ρώτησε αὐτὴ κ' ἀπεγινώθηκε ἀόμοια περι-

σιώστερο.

— Νομίζω πὼς κἀτα τέτοιο εἶπα.

— Ἐλα τότε νὰ μὲ πνίξης!...

Κόπασε...

— Ἐσοε καθὼς εἶσαι, θὰ μοῦ εἶν' ἀδύνατον. Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, τί ἀλλὰ;

— Ἀλλὰ προηγουμένως θὰ σὲ σκέπασα!...

Τὴν ἄλλη μέρα, μὴ θέλοντας νὰ δημοσιογήσῃ σκάνδαλο, παράγγειλε στὴν κυρία πὼς φεύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ βρῆ ἄλλον νὰ τὴν πνίξῃ, ὀδηγώντας τὴν στὶς Σέρρες.

Κι' εὐρίσκει μολεταῦτα.

Τὸν φίλο μας τὸν Τάδε Μπότσαρη, λογιγὸ τότε.

Ἄντι ὅμως νὰ τὴν πνίξῃ... ἔσπασε ὁ ἴδιος στὸ δρόμο τὸ ποδάρι του!...

(Στὸ προσεχὲς ἢ συνέχεια) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΑΛΗΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕ

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΚΟΡΗ

Ὁ Γαλλο—Γερμανικὸς πόλεμος τοῦ 1870. Οἱ Γερμανοὶ στὰ Μέντς. Μία νύχτα στὸ Βιλλεντιέ. Τὸ μαρτύριο τῆς Σωσσάνας Ντιντιέ. Γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τοὺς συμπατριώτες της, «Θά τοιφεκιστῆ!...». «Ζήτω ἡ Γαλλία!...». «Ἦῦρ!...». Πὼς πεθαίνουνη ἡ ἡρώϊδες, κτλ. κτλ.

Βρισκόμαστε στὰ 1870, στὴν ἐποχὴ τοῦ ὀ Γαλλο—Γερμανικὸς πόλεμος ἐμαίνετο καὶ πού κάθε τόσο συνήρτηντο ἀίματρες μάχες μεταξὺ τῶν δύο ἀναπάλων στρατῶν.

Στὸ σημαγμένο ἀπὸ τὸν πόλεμο χωριὸ Βιλλεντιέ, στὰ περὶχωρα τοῦ Μέντς, κατοικοῦσε μὴ νέα καὶ ὀραία κοπέλλα, ὀνομαζομένη Σωσσάνα Ντιντιέ, ἡ ὁποία εἶχε μείνει στὸ σπίτι της μόνη μαζὺ μὲ τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφῶ, ἕνα ὀγοι τεσσάρων χρόνων.

Μία νύχτα, ἡ Σωσσάνα ἀκούσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπαιτοῦ τῆς κλαγγὴ ὀπλων, φωνῆς καὶ θόρυβου καὶ γλώσσας ἀπ' τὸ φόβο της, Ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπῆ. Κατάλαβε πὼς θὰ ἦσαν Γερμανοὶ στρατιῶτες κ' ἀποφάσισε ἀπ' τὸ φόβο της, ὀνομαζομένη Σωσσάνα Ντιντιέ, ἡ ὁποία εἶχε μείνει στὸ σπίτι της μόνη μαζὺ μὲ τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφῶ, ἕνα ὀγοι τεσσάρων χρόνων.

Μία νύχτα, ἡ Σωσσάνα ἀκούσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπαιτοῦ τῆς κλαγγὴ ὀπλων, φωνῆς καὶ θόρυβου καὶ γλώσσας ἀπ' τὸ φόβο της, Ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπῆ. Κατάλαβε πὼς θὰ ἦσαν Γερμανοὶ στρατιῶτες κ' ἀποφάσισε ἀπ' τὸ φόβο της, ὀνομαζομένη Σωσσάνα Ντιντιέ, ἡ ὁποία εἶχε μείνει στὸ σπίτι της μόνη μαζὺ μὲ τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφῶ, ἕνα ὀγοι τεσσάρων χρόνων.

Ἡ Σωσσάνα ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀνοίξῃ καὶ βρήκε μπρὸς τοὺς ἄνδρες μὴς γερμανικῆς περιβολίας. Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες ὀρμησαν μέσα στὸ σπίτι μὲ κρανηγῆς καὶ βλαστήμιες καὶ ζήτησαν νὰ φῶν καὶ νὰ ποῦν.

Ἡ κόρη τοῦς ἔδωσε πρόθυμα ὀτι εἶχε κ' ἀφοῦ ἱκανοποίησαν ἔτσι τὴν πένα καὶ τὴ δίμα τους, ὀ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιβολίας ἀξιοματικὸς κάλεσε τὴ Σωσσάνα καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα θὰ ἀπαντήσῃς σὲ μερικῆς ἐρωτήσιες πὼς θὰ σοῦ κάμω. Πρὶν ἀπὸ δύο ὀρες πέρασε ἀπὸ δὴ ἕνα ὀμοια Γαλλῶν στρατιῶτων ὀ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα στρατηγῶ. Ἀπὸ ποῦ μέρος ἐρχόταν καὶ ποῦ διεκθῖνα πῆρε;

Στὰ λόγια αὐτὰ, ἡ νέα ἔγινε κατὰλομη, γιὰτὸ στὸ ὀμοια αὐτὸ γιὰ τὸ ὀποιο μιλῶσε ὀ Γερμανὸς ἀξιοματικὸς, ἀνήκαν ὀ ἀδελφῶς της κ' ὀ ἀραβαθονιαστικὸς της.

— Μὴ μὲ ὀρῆτες, εἶπε τέλος στὸν ἀξιοματικὸ, γιὰ μυστικὰ τοῦ στρατοῦ μᾶς. Εἶμαι Γαλλίδα καὶ πρέπει νὰ ἔξερετε, ὀτι ποτὲ δὲν θὰ προδώσω τὸ ἔθνος μου!

— Πρόσεξε καλά! φώναξε ἀπελιπτικὰ ὀ ἀξιοματικὸς. Ἄν δὲν μᾶς φανερώσῃς αὐτὸ πὼς ζητάμε, θὰ μετανοήσῃς.

— Εἶμαι μὴ ἀσπῆ κ' ἀνυπεράσπῃτη γυναῖκα, ἀπάντησε ἡ Σωσσάνα. Θὰ τοιμήσιτε νὰ κατοικήσιτε μὴ γυναῖκα;

— Ἀρκεῖ. Δὲν ἔχομε οὔτε στυγμὴ νὰ χάνοιμε, εἶπε ὀ Γερμανὸς. Ἀκολούθησέ μᾶς ἔξω κ' ἀνοῖπιτε πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δέντρο. Ἄν δὲν ἀπαντήσῃς στὶς ἐρωτήσιες μου ἢ ἂν μᾶς δόσις ψευτικῆς πληροφοριῆς, θὰ τοιφεκισθῆς!...

Ἡ Σωσσάνα βγήκε ἔξω καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Οἱ στρατιῶτες σηκῶσαν τὰ ὀπλα τους καὶ τὴν σημάδευσαν.

— Σοῦ δίνω ἐνὸς λεπτοῦ καθὸ γιὰ νὰ σερτῆς κ' ν' ἀπομασιῆς, τῆς εἶπε ἕνα ὀ ἀξιοματικὸς.

Ἡ κόρη ὀμως ὀσάπαινε. Ὅχι, δὲν θὰ πρόδωε ποτὲ τοῦς συμπατριώτες της.

— Σκοπεύσιτε!... πρόσεξε ὀ ἀξιοματικὸς.

Ἡ Σωσσάνα ἀνατινῆχτε γεμῆτικὰ τόλμη.

Τὰ μάτια της, τὰ ὀραία φεγγοδόλα μάτια της, ἄστραφαν.

Σήκωσε τὰ χέρια της ψηλά καὶ μὴ κρανηγὴ βγήκε ἀπ' τὸ στόμα της, μὴ κρανηγὴ παλλομένη ἀπὸ πατριωτικὴ λαχτάρα:

— Ζήτω ἡ Γαλλία!...

— Ἦῦρ! διατάξε μὲ λύσσα ὀ Γερμανὸς.

Μὴ ὀμοιοθῆντιὰ ἀκούσιπρε. Κι' ἡ Σωσσάνα Ντιντιέ ὀνομαζομένη κάτω νεκρὴ!...

Ἡ Δυσημένη (Τοῦ Ἄζαφ)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Συνειδήσις εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς, ὀτι; τὰ πάθη εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ ὀμοματος.

— Οἱ γονεῖς δημοιογῶντινα ἀπὸ τὴν φύσι, οἱ γνώριμα ἀπὸ τὴν περίσιτσα καὶ οἱ φίλοι ἀπὸ τὸ χροῖο.

— Ἡ ζωὴ τοῦ φιλογῶντος εἶνε μὴ κομιῶδια, τῆς ὀποιάς οἱ θεαταὶ μόνο τὴν τελευταία σπῆνη χειροκοποῦν.

— Ἡ μεταοδοξία εἶνε τὸ φῶρεμα πὼς βγάσῃον τελευταία οἱ σοφοί.

